

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 listopada 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt XVIII C 511/13 z powództwa Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej im. F. S. w G. przeciwko J. P. o zapłatę Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, XVIII Wydział Cywilny w pkt. 1. oddalił powództwo, a w pkt. 2. zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 600 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. /wyrok Sądu Rejonowego z dnia 21 listopada 2013 roku – k. 196/

Na skutek apelacji powódki od powyższego rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 10 marca 2014 roku (sygn. akt III Ca 212/14) uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego. /wyrok Sądu Okręgowego z dnia 10 marca 2014 roku – k. 220/

W wyniku ponownego rozpoznania sprawy Sąd Rejonowy w wyroku z dnia 9 lipca 2014 roku (sygn. akt XVIII C 2578/14) w pkt. 1. oddalił powództwo, a w pkt. 2. zasądził od powódki na rzecz pozwanego J. P. 900 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu zapadłego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy wskazał, iż w dniu 9 grudnia 2009 roku strony zawarły trzy umowy: - umowę o kartę płatniczą VISA, - umowę o preferencyjną linię pożyczkową – L. nr (...) do kwoty 3.000 złotych limitu oraz - umowę pożyczki konsumenckiej nr (...) na kwotę 16.000 złotych. Umowa o preferencyjną linię kredytową została zawarta w oparciu o Regulamin Preferencyjnej L. Pożyczkowej. Zgodnie z par. 15 Regulaminu wypłata pożyczki następuje poprzez postawienie do dyspozycji środków na rachunku. Sąd I instancji ustalił także, iż pozwany nie aktywował karty bankomatowej do obsługi preferencyjnej linii pożyczkowej, nie pobierał środków w ramach przyznanego limitu.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo w niniejszej sprawie podlega oddaleniu. Jako podstawę dochodzonego roszczenia powódka wskazała umowę zawartą z pozwanym w dniu 9 grudnia 2009 roku nr (...) o preferencyjną linię pożyczkową – L., do której mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 5 listopada 2009 roku o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych. W ocenie Sądu I instancji powódka nie mogła bez dyspozycji pozwanego pobierać środki z udzielonej pożyczki w celu spłaty raty pożyczki konsumenckiej. Bezpodstawne przeksięgowywanie przez powódkę środków z rachunku preferencyjnej pożyczki nie skutkuje uznaniem, że pozwany wykorzystał pożyczkę, zadłużając się w ciężar rachunku. Sąd a quo argumentował, iż art. 27 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych przewiduje jedynie możliwość dokonywania potrąceń z wkładu członkowskiego i oszczędności. Gromadzenie środków pieniężnych członków jest odrębną formą działalności kas od udzielania pożyczek i kredytów, a zatem – zdaniem Sądu Rejonowego nie można traktować kwot postawionych do dyspozycji pożyczkobiorcy, jako formy oszczędności pozwanego.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. /wyrok Sądu Rejonowego z dnia 9 lipca 2014 roku wraz z uzasadnieniem – k. 237-240/

Apelację od powyższego wyroku wywiodła powódka, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, mających istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

1. art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez jego błędną wykładnię, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie w sprawie, tj. uznanie, że pomimo jedynie ogólnikowego zanegowania przez stronę pozwaną twierdzeń podniesionych przez powódkę to na stronie powodowej spoczywał cały ciężar dowodu, gdy tymczasem pozwany kwestionując roszczenie powódki zarówno co do zasady, jak i wysokości nie przedłożył jednocześnie żadnych dowodów potwierdzających to stanowisko;

2. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w sprawie, tj. przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów, lakoniczne zapoznanie się z przedłożonymi przez powódkę dowodami i pomimo przedłożenia przez powódkę

wszelkich dowodów na poparcie dochodzonego pozewem roszczenia, w tym w szczególności umowy o preferencyjną linię pożyczkową L. nr (...) z dnia 9 grudnia 2009 roku wraz z odpowiadającym jej Regulaminem Preferencyjnej L. Pożyczkowej L., uznanie, że po stronie powodowej brak było uprawnienia do pobierania środków z udzielonej pożyczki w celu spłaty raty pożyczki konsumenckiej, bez odpowiedniej w tym zakresie dyspozycji pozwanego, podczas gdy zapis zawarty w § 15 ust. 2 Regulaminu Preferencyjnej L. Pożyczkowej L. wskazuje, iż wypłata pożyczki następuje poprzez postawienie do supozycji środków na rachunku, a tym samym w sprawie nie zachodziła potrzeba dokonywania dodatkowej autoryzacji operacji mających na celu spłatę innych wymagalnych zobowiązań pozwanego;

3. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w sprawie, tj. przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów skutkujące dokonaniem błędnych ustaleń w sprawie i uznanie, że rachunek właściwy dla L. Pożyczkowej L. nr (...), na którym postawiono środki do dyspozycji pożyczkobiorcy, nie stanowi imiennego rachunku członka kasy w rozumieniu art. 28 ustawy z dnia 5 listopada 2009 roku o spółdzielczych kasach oszczędnościowo – kredytowych, a tym samym środki na nim zgromadzone nie stanowią oszczędności, z których Kasa w myśl art. 27 w/w ustawy może potrącać wymagalną kwotę pożyczki, kredytu lub ich rat, podczas gdy w istocie rachunek ten jest rachunkiem imiennym zwanym rachunkiem IKS (Indywidualne Konto Spółdzielcze), a w celu umożliwienia dokonania operacji na rachunku, w tym wypłat gotówki z bankomatów, jak i dokonywania płatności za nabywane towary lub usługi w punktach handlowych, dłużnik otrzymał kartę płatniczą VISA przypisaną wyłącznie dla jednego posiadacza, co łącznie stanowi o imiennym charakterze rachunku;

4. art. 6 § 1 k.p.c. w zw. z art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sprawie, tj. nazbyt formalistyczne podejście przez Sąd I instancji do zasady szybkości postępowania i doprowadzenie tym samym do zakończenia procesu ze szkodą dla rozpoznania sprawy, co z kolei naruszyło prawo powódki do sądu gwarantowane jej w art. 45 Konstytucji RP.

W konkluzji powyższych zarzutów powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy zgodnie z żądaniem pozwu, a także zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu na obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ewentualnie skarżąca wniosła o uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania innemu składowi tego samego Sądu oraz pozostawienie temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej. /apelacja – k. 245-249/

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie jest zasadna.

Sąd Okręgowy aprobuje ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i wyrażone przez ten Sąd oceny prawne. Zarzuty skarżącej zawarte w apelacji nie zasługują na uwzględnienie.

Mając na uwadze, iż niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹³ § 2 k.p.c. ograniczył uzasadnienie jedynie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku zapadłego w postępowaniu odwoławczym z przytoczeniem przepisów prawa. Sąd Okręgowy miał także na uwadze, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymaga zbadania czy powódka mogła bez stosownej dyspozycji pozwanego zaspokoić swoje roszczenie wynikające z umowy pożyczki konsumenckiej z kwoty 3.000 złotych postawionej do dyspozycji pozwanego na rachunku w ramach umowy o preferencyjną linię pożyczkową – L. nr (...). Wykazanie tej okoliczności spoczywa na powódce, gdyż to ona wywodzi z tego faktu skutki prawne (art. 6 k.c. oraz art. 232 zdanie 1 k.p.c.). W ocenie Sądu Okręgowego powódka nie sprostowała spoczywającemu na niej ciężarowi dowodzenia. Wbrew twierdzeniom powódki możliwość zaspokojenia przysługującej jej wierzytelności z umowy pożyczki konsumenckiej z kwoty 3.000 złotych postawionej do dyspozycji pozwanego na rachunku nie wynika z treści § 15 ust. 2 Regulaminu

Preferencyjnej L. Pożyczkowej L.. Zgodnie z przywołanym § 15 ust. 2 Regulaminu wypłata pożyczki następuje poprzez postawienie do dyspozycji środków na rachunku. Z tego zapisu nie sposób wysnuć wniosku, iż powódka była uprawniona do zarachowania kwoty 3.000 złotych postawionej do dyspozycji pozwanego na rachunku na poczet spłaty pożyczki konsumenckiej. Przeciwnie twierdzenie powódki stanowi nadinterpretację wskazanego postanowienia Regulaminu. Innymi słowy argumentacja powódki stanowi wyjście poza ośnowę cytowanego § 15 ust. 2 Regulaminu. Możliwość zaspokojenia przez powódkę jej wierzytelności wynikającej z pożyczki konsumenckiej z kwoty 3.000 złotych postawionej do dyspozycji pozwanego w ramach zawartej przez niego umowy o preferencyjną linię pożyczkową – L. nr (...) nie sposób wyprowadzić także z art. 27 ustawy z dnia 5 listopada 2009 roku o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz.U. z 2013 roku, poz. 1450 ze zm.), zgodnie z którym Kasa może potrącić z wkładu członkowskiego i oszczędności wymagalną kwotę pożyczki, kredytu albo ich rat. Za trafne należy uznać stanowisko Sądu Rejonowego, iż przywołany art. 27 ustawy przewiduje jedynie możliwość dokonania potrąceń z wkładu członkowskiego i oszczędności. Gromadzenie środków pieniężnych członków jest odrębną formą działalności Kas od udzielania pożyczek i kredytów, a zatem nie sposób uznać kwotę 3.000 złotych postawioną do dyspozycji pozwanego za jego oszczędności. Powódka w żadnej mierze nie zdołała podważyć przedstawionej oceny Sądu I instancji, którą to Sąd Odwoławczy w pełni podziela i przyjmuje za własną.

Reasumując: nietrafne są zarzuty apelacji naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. W rozpoznawanej sprawie Sąd I instancji prawidłowo zważył, że powódka w toku procesu nie zdołała udowodnić, iż bez stosownej dyspozycji pozwanego możliwym było zaspokojenie jej wierzytelności z umowy pożyczki konsumenckiej z kwoty 3.000 złotych postawionej do dyspozycji pozwanego na rachunku w ramach umowy o preferencyjną linię pożyczkową – L. nr (...).

Chybiony jest także zarzut skarżącej naruszenia art. 6 § 1 k.p.c. w zw. z art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Z treści uzasadnienia apelacji wynika, iż w ocenie powódki Sąd I instancji przedwcześnie zamknął rozprawę i w konsekwencji wydał niesprawiedliwy wyrok. Z powyższą tezą nie sposób się zgodzić. Do wydania zaskarżonego wyroku doszło po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 2 lipca 2014 roku. Powódka została w sposób prawidłowy zawiadomiona o terminie rozprawy w dniu 28 kwietnia 2014 roku, o czym świadczy zwrotne potwierdzenie odbioru (k. 234). Mimo prawidłowego zawiadomienia o terminie posiedzenia Sądu powódka nie stawiała się na nie. Ponieważ apelująca sama zrezygnowała z uczestnictwa w rozprawie to nie może czynić Sądowi I instancji zarzutu z tego tytułu. Podnieść także należy, iż zamknięcie rozprawy następuje po przeprowadzeniu dowodów, skarżąca zaś nie wskazała jakie jeszcze dowody w jej ocenie powinien przeprowadzić Sąd meriti. Bez wątplenia zadaniem Sądu nie jest poszukiwanie za stroną dowodów na poparcie jej twierdzeń. Samo mylne przekonanie strony o zasadności jej roszczenia w sytuacji oddalenia powództwa nie stanowi w ocenie Sądu Okręgowego podstawy do przyjęcia, iż doszło do naruszenia prawa do sprawiedliwego procesu.

Mając powyższe na uwadze, wobec bezzasadności apelacji oraz nieujawnienia okoliczności, które winny być uwzględnione w toku postępowania drugoinstancyjnego z urzędu, Sąd Okręgowy oddalił apelację w oparciu o art. 385 k.p.c.